

การใช้รูปแบบการสอนแบบบูรณาการภาษาศาสตร์เพื่อพัฒนา ความสามารถทางการออกเสียง คำศัพท์ และการแต่งประโยค ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ในจังหวัดพะเยา

วิชญ์สินี เสถียรธรรดา¹, นริศกา ไพบูลย์², เกริก เจษฎานุวัฒน์³ และ ตารินทร์ อินทับทิม⁴

^{1,2,3,4} สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์

^{1,2,3,4} มหาวิทยาลัยพะเยา

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาศักยภาพการอ่านออกเสียง การรู้คำศัพท์ และการแต่งประโยคภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ในจังหวัดพะเยา และสำรวจความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้รูปแบบการสอนแบบบูรณาการภาษาศาสตร์ โดยให้คุณครูใช้วิธีการสอนด้วยรูปแบบบูรณาการแนวคิดด้านภาษาศาสตร์กับการสอนภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยได้แก่ นักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนสังกัดสพ.เขต 1-2 จังหวัดพะเยาจำนวน 36 คน จาก 6 โรงเรียน เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยได้แก่ แผนการสอน สื่อการเรียนการสอน กิจกรรมการสอน และเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลซึ่งประกอบด้วย แบบทดสอบก่อน-หลังเรียน แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียน แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์เรื่องความพึงพอใจหลังการใช้รูปแบบบูรณาการ

ผลการศึกษาพบว่า ผลคะแนนด้านการออกเสียง ความรู้จำคำศัพท์ และการแต่งประโยคของนักเรียนภายหลังการใช้รูปแบบบูรณาการ มีผลสัมฤทธิ์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 และผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนต่อการใช้รูปแบบบูรณาการจากแบบสอบถามความพึงพอใจหลังการใช้รูปแบบบูรณาการ มีค่าเฉลี่ย 4.23 หรือเท่ากับความพึงพอใจระดับมาก

คำสำคัญ ; การบูรณาการภาษาศาสตร์, การสอนภาษาอังกฤษ, นักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์

Implementation of an Integration of Linguistic Approach for Developing English Pronunciation, Vocabulary, and Sentence Creating of Ethnic Students in Phayao Province

Phitsinee Sathientharadol¹, Narisa Paicharoen², Krerk Chetsadanuwat³,
and Darinthorn Inthapthim⁴

^{1,2,3,4} Department of English, School of Liberal Arts

^{1,2,3,4} University of Phayao, Thailand

Abstract

The research aims to develop English pronunciation, vocabulary, and sentence creating potentials of ethnic students in Phayao Province with the implementation of linguistic approaches and to survey the students' satisfaction in the integration methods used by the participating teachers. The sample group of this research included 36 ethnic students of Prathomsuksa 4 from 6 schools around Phayao Province. Research instruments consisted of the following items: lesson plans, teaching materials, and teaching activities. Data collection tools included pre-test and post-test, teaching-learning behavior observation form, satisfactory evaluation form, and interview.

The results of the study found that the students' potentials in English pronunciation, vocabulary, and sentence creating were developed significantly at 0.01. Besides, the result from the satisfactory evaluation form revealed that the students evaluated their satisfaction with the integration methods at 4.23 referring to very satisfied.

Keywords ; Integration of Linguistic Approaches, English Teaching, Ethnic Students

บทนำ

ปัญหาการศึกษาของประเทศไทยเกิดจากหลายสาเหตุ แต่สามารถจำแนกสาเหตุหลัก ๆ ได้เป็น 3 สาเหตุ คือ 1) การขาดแคลนครูหรือขาดครูที่มีคุณภาพ 2) ปัญหาจากตัวผู้เรียน และ 3) ปัญหาด้านการจัดสรรงบประมาณ และปัญหาการเรียนรู้อังกฤษของนักเรียนไทยที่ไม่ประสบความสำเร็จเกิดจาก 3 ปัจจัย คือ 1) ขาดแคลนครูที่มีคุณภาพ 2) นักเรียนไม่ใส่ใจ และ 3) หลักสูตรไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ (ประสพสุข ฤทธิเดช, 2560) บุญเลิศ วงศ์พรม (2559) กล่าวว่า หัวใจสำคัญที่จะส่งผลต่อความสำเร็จในการเรียนรู้อังกฤษของนักเรียนไทยคือ การพัฒนาครูให้มีคุณภาพและสามารถสร้างแรงบันดาลใจในการเรียนแก่นักเรียนได้

นอกจากนั้นแล้วในปัจจุบัน (พ.ศ. 2562) หนึ่งในปัญหาสำหรับนักเรียนไทยในการเรียนภาษาอังกฤษคือ นักเรียนไทยประสบปัญหาอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้จำนวนมาก โดยเฉพาะนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ในโรงเรียนขนาดเล็กและห่างไกล ซึ่งเรียกว่า ผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษ (สพฐ., 2562) โรงเรียนประถมศึกษาที่ประกอบด้วยนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ในจังหวัดพะเยาเองก็จัดได้ว่าอยู่ในกลุ่มผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษนี้ เนื่องจาก 1) เป็นกลุ่มนักเรียนชาติพันธุ์ 2) โรงเรียนตั้งอยู่ในพื้นที่ห่างไกล และ 3) โรงเรียนเป็นโรงเรียนขนาดเล็กซึ่งขาดแคลนครูและสื่อการเรียนรู้อังกฤษ นักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ในโรงเรียนขนาดเล็กและห่างไกลเหล่านี้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองหรือภาษาที่สาม ซึ่งอาจทำให้การเรียนภาษาอังกฤษประสบความยากลำบากมากขึ้น ดังผลการวิจัยของ มานิตย์ แก้วกันระ, อินทร์ จันทรเจริญ, จ่านง แจ่มจันทร์วงษ์ และ พรภวิชัย มนตร์วัชรินทร์ (2558) ซึ่งพบว่านักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ในโรงเรียนเขตพื้นที่สูงมีคะแนนเฉลี่ยในวิชาหลัก 4 วิชา ได้แก่ ภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และภาษาอังกฤษ ต่ำกว่าร้อยละ 50 ตลอดทุกปี จึงเห็นได้ว่าเรื่องของคุณภาพการศึกษา ยังคงเป็นปัญหาและควรได้รับการแก้ไขอย่างจริงจัง

นักวิชาการในประเทศไทยจำนวนมากได้พยายามที่จะแก้ปัญหาการอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา โดยได้นำรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษหลายวิธีการมาประยุกต์ใช้ในชั้นเรียนเพื่อช่วยเพิ่มขีดความสามารถด้านการอ่านและเขียน และหนึ่งในกลวิธีที่ได้รับความนิยมเชื่อถือและถูก

นำมาประยุกต์ใช้กับนักเรียนกลุ่มประถมศึกษาอย่างแพร่หลาย คือ การสอนแบบโฟนิกส์ (Phonics Method) กลวิธีการสอนนี้จะกระตุ้นให้นักเรียนออกเสียงหน่วยเสียงในภาษาอังกฤษที่สัมพันธ์กับตัวอักษรในรูปของคำศัพท์ต่าง ๆ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นในกระบวนการสอนอ่านเบื้องต้น (Bald, 2007) ทั้งนี้ ตรินทร อินทับทิม และคณะ (2562) ลัดดาวัลย์ มิตรกุล, ประกอบ ใจมั่น, และสายสวาท เกตุชาติ (2562) รุจาพร สุนทรปาน, อุษา คงทอง และอรรธรณ ภัสสรสิริ (2557) เจะสุฮานา หวังพิทยา และนุรัชฉลา อัลอิตรีลี (2557) ต่างพบว่าการใช้วิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบโฟนิกส์ สามารถพัฒนา การสอนของครูและพัฒนาทักษะการอ่านสะกดคำภาษาอังกฤษของนักเรียนไปพร้อมกัน ได้อย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ Sathientharadol (2020) ได้เสนอรูปแบบบูรณาการ ทางภาษาศาสตร์ด้านวงความหมายมาประยุกต์ใช้กับการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของ โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเต็๊ดูเมน อ.ปง จ.พะเยา และพบว่านักเรียนสามารถ เรียนรู้และจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ อีกทั้ง อภิญา ห่านตระกูล และคณะ (2564) ได้ใช้รูปแบบบูรณาการศาสตร์ด้านภาษาศาสตร์กับการสอนภาษา อังกฤษ ตั้งแต่การออกเสียงด้วยโฟนิกส์ การจดจำคำศัพท์ด้วยวงคำศัพท์ และการเขียน ประโยคและแต่งเรื่องด้วยแนวคิดด้านวากยสัมพันธ์และสัมพันธ์สาร ก็พบว่านักเรียน ต่างมีเจตคติที่ดีขึ้นกับการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งส่งผลให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ในการเรียนภาษาอังกฤษในทิศทางที่ดีขึ้น

ดังนั้นคณะวิจัยจึงมีความสนใจในการนำองค์ความรู้ภาษาศาสตร์ในด้านสัทศาสตร์ อรรถศาสตร์และวากยสัมพันธ์มาบูรณาการกับการสอนภาษาอังกฤษด้วยการออกเสียง แบบโฟนิกส์ การจดจำคำศัพท์ และการแต่งประโยค เพื่อพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ในจังหวัดพะเยา และยกระดับผลสัมฤทธิ์ ทางการศึกษาภาษาอังกฤษ เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตในการสร้างโอกาสที่ดีสำหรับ การศึกษาต่อและการประกอบอาชีพสำหรับนักเรียนกลุ่มนี้ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาศักยภาพการอ่านออกเสียง การรู้คำศัพท์ และการแต่งประโยคภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ในจังหวัดพะเยา โดยใช้รูปแบบบูรณาการภาษาศาสตร์กับการสอนภาษาอังกฤษ
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อรูปแบบบูรณาการภาษาศาสตร์

คำถามในการวิจัย (Research Questions)

1. รูปแบบบูรณาการภาษาศาสตร์กับการสอนภาษาอังกฤษจะสามารถพัฒนาศักยภาพการอ่านออกเสียง การรู้คำศัพท์ และการแต่งประโยคภาษาอังกฤษของนักเรียนได้หรือไม่
2. นักเรียนจะรู้สึกพอใจกับการสอนภาษาอังกฤษด้วยรูปแบบบูรณาการภาษาศาสตร์หรือไม่

การทบทวนวรรณกรรม และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยนี้เป็นการนำเสนอรูปแบบบูรณาการแนวคิดด้านภาษาศาสตร์กับการสอนภาษาอังกฤษ ตามลำดับโครงสร้างภาษาตั้งแต่ระดับเสียง คำศัพท์ และประโยค โดยนำแนวคิดภาษาศาสตร์ด้านสรีรศาสตร์ (Articulatory Phonetics) มาใช้อธิบายวิธีการออกเสียงพยัญชนะและเสียงสระแต่ละเสียงในภาษาอังกฤษให้คุณครูได้ทราบและฝึกฝน เพื่อนำไปใช้ฝึกฝนและแก้ไขปัญหาการออกเสียงให้กับนักเรียน เมื่อเข้าสู่กระบวนการเรียนรู้ด้วยการจดจำเสียงโดยสร้างความสัมพันธ์ระหว่างเสียงแต่ละเสียงกับตัวอักษรซึ่งเป็นการเรียนแบบโฟนิกส์ หลังจากนั้นเรียนออกเสียงและอ่านคำศัพท์ได้จึงเข้าสู่กระบวนการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์โดยใช้วิธีการจัดหมวดหมู่คำศัพท์ซึ่งเรียกว่าวงคำศัพท์ ตามความสัมพันธ์ทางความหมายของคำศัพท์แต่ละคำ โดยคุณครูเป็นผู้จัดเตรียมคำศัพท์เป็นหมวดหมู่ แล้วสอนคำศัพท์นักเรียนทีละหมวดหมู่ พร้อมทั้งอธิบายหรือเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของคำศัพท์แต่ละคำที่เป็นสมาชิกภายใต้หมวดหมู่แต่ละหมวดหมู่เป็นตัวอย่างให้นักเรียน หลังจากนั้นเรียนรู้คำศัพท์ทั้งหมดแล้วจึงสอนการแต่งประโยคด้วยโครงสร้างประโยคแบบง่าย (Simple Sentence) โดยใช้แนวคิด

ตารางที่ 1 สัทอักษรสากล (International Phonetic Alphabets: IPA) แสดงเสียงพยัญชนะ ในภาษาอังกฤษ

Place Manner	Bilabial	Labiodental	Interdental	Alveolar	Alveopalatal	Palatal	Velar	Glottal
	Stop	p= pig b=book			t= toe d=duck			k=close g=go
Fricative		f= foot v=van	θ= thin ð=this	s=sun z=zoo	ʃ=shot ʒ=garage			h=ham
Affricate					tʃ= chicken dʒ=juice			
Nasal	m=mop			n=nose			ŋ= long	
Lateral				l=leg				
Glide	w=wet			ɹ=run		j=yellow		

2. การสอนแบบโฟนิกส์

โฟนิกส์เป็นรูปแบบการสอนแนวทางหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องชัดเจนและยังช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำที่ผู้เรียนออกเสียงนั้น คือ การใช้วิธีสอนแบบโฟนิกส์ ซึ่งเป็นการเรียนรู้โดยอาศัยความสัมพันธ์ของตัวอักษรและเสียงของตัวอักษรซึ่งมีหน่วยเสียงที่สัมพันธ์กัน Lloyd (2004, อ้างใน อาจารย์ ศิริรัตนศักดิ์, 2552) ได้ริเริ่มการพัฒนาการเรียนรู้อักษรนี้จากการสะกดคำตามหลักสัทศาสตร์ (phonetics) และออกแบบเป็นชุดการสอนอ่านเสียงของตัวอักษรภาษาอังกฤษทั้ง 26 ตัวอักษรด้วยเสียงทั้งสิ้น 42 เสียง โดยเสียงในภาษาอังกฤษทั้งหมดถูกแบ่งออกเป็น 7 กลุ่ม ตามลำดับความง่าย-ยากของการสร้างคำ บางเสียงประกอบด้วยอักษรสองตัว เช่น ee และ or เสียงเหล่านี้เรียกว่า “ไดกราฟ” (อักษรสองตัวประกบกันเป็นหนึ่งเสียง) ตัวอักษร oo เป็นตัวอักษรที่แทนเสียงที่แตกต่างกันได้ 2 เสียง เทียบเท่าเสียงสระ อู และ อุ ในภาษาไทย เช่น คำว่า book และ moon เช่นเดียวกับตัวอักษร th ที่สามารถออกเสียงได้ 2 เสียง เช่นกัน เช่นในคำว่า that และ three ทั้งนี้วิธีการสอนจะดำเนินการไปตามลำดับของเสียงอักษรดังต่อไปนี้ 1. s, a, t, i, p, n 2. c, k, e, h, r, m, d 3. g, o, u, l, f, b 4. ai, j, oa, ie, ee, or 5. z, w, ng, v, oo, oo 6. y, x, ch, sh, th, th 7. qu, ou, oi, ue, er, ar

3. วงคำศัพท์ (Semantic Field)

วงคำศัพท์ (Semantic Field) หมายถึงรายการคำศัพท์ที่อยู่ภายใต้หมวดหมู่ต่าง ๆ โดยคำศัพท์แต่ละคำศัพท์ภายในหมวดหมู่นั้น ๆ มีความเชื่อมโยงหรือสัมพันธ์กันในทางใดทางหนึ่ง (Nida, 1975; Saeed, 2003) หลักการเรียนรู้คำศัพท์ในรูปแบบวงคำศัพท์นี้จัดว่าเป็นกระบวนการตามธรรมชาติในการเรียนรู้และเก็บข้อมูลสำหรับมนุษย์ (Nida, 1975) ซึ่งความสัมพันธ์ระหว่างคำนี้อาจจำแนกได้เป็น 8 ประเภท (นันทนา วงษ์ไทย, 2561; Saeed, 2003; พัชรี พลางษ์, 2555) อาทิ 1) Synonymy หรือคำพ้องความหมาย ได้แก่ คำที่แสดงความหมายเหมือนหรือคล้ายกัน เช่น canine-dog 2) Antonymy หรือคำแย้งความหมาย ได้แก่ คำที่แสดงความหมายตรงกันข้ามกัน เช่น black-white 3) Hypernymy หรือคำจ่ากลุ่ม ได้แก่ คำที่แสดงความหมายครอบคลุมคำอื่น ๆ เช่น flowers เป็นคำจ่ากลุ่มซึ่งครอบคลุมคำว่า jasmine, rose 4) Hyponymy หรือคำลูกกลุ่ม ได้แก่ คำที่แสดงความหมายเป็นชนิดหรือประเภทหนึ่งของคำอื่น เช่น jasmine, rose เป็นคำลูกกลุ่มซึ่งแสดงชนิดของ flower 5) Holonymy หรือคำที่แสดงความหมายในภาพรวมขององค์ประกอบต่าง ๆ เช่น organs เป็น holonymy ของคำว่า teeth, mouth, legs 6) Meronymy หรือคำแสดงองค์ประกอบของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น teeth, mouth, legs เป็น meronymy ของคำว่า organs 7) Homonymy หรือคำพ้องเสียง ซึ่งเป็นคำที่บังเอิญออกเสียงหรือเขียนเหมือนกัน แต่แสดงความหมายต่างกัน เช่น park ที่แปลว่า สวนสาธารณะ และ park ที่แปลว่า ที่จอดรถ

4. วากยสัมพันธ์ (Syntax)

วากยสัมพันธ์ คือการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยต่าง ๆ ภายในประโยค ตามระบบการเรียงลำดับคำในประโยคภาษาต่าง ๆ เช่น ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ มีการเรียงลำดับโครงสร้างประโยคแบบ ประธาน + กริยา + กรรม เป็นต้น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2553) ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยต่าง ๆ ภายในประโยคสามารถจำแนกได้ 2 แนวทาง ได้แก่ ความสัมพันธ์เชิงโครงสร้างหรือความสัมพันธ์แบบประโยค ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจากการเรียงลำดับหน่วยคำต่าง ๆ ที่อยู่ในแนวระนาบเดียวกัน เช่น คำนาม/สรรพนาม + กริยา + คำนาม ส่วนความสัมพันธ์เชิงระบบหรือความสัมพันธ์แบบแทนที่นั้นเกิดขึ้นจากการแทนที่หน่วยคำที่ปรากฏอยู่

ในแต่ละตำแหน่งด้วยคำอื่นที่เป็นสมาชิกของหน่วยคำเดียวกัน เช่น การแทนที่ประโยค
ในโครงสร้าง คำนาม/สรรพนาม + กริยา + คำนาม ด้วย คำว่า I + have + a book หรือ
I + eat + bananas เป็นต้น

รูปแบบบูรณาการนี้มุ่งเน้นการสร้างความสัมพันธ์ของสิ่งที่เรียนรู้ตามลำดับ
โครงสร้างภาษาจากระดับเสียง คำและความหมาย และประโยค และมุ่งเน้นที่จะแสดง
ความสัมพันธ์เหล่านี้ให้นักเรียนได้เห็นและเข้าใจอย่างเป็นรูปธรรมและเป็นระบบ
ด้วยวิธีการสอน และสื่อการเรียนการสอนต่าง ๆ ซึ่งอาจจะช่วยให้ผู้เรียนจดจำและ
ใช้ภาษาได้ง่ายขึ้น จึงเลือกใช้นวัตกรรมเหล่านี้ที่แสดงความเชื่อมโยงของหน่วยต่าง ๆ
ในภาษาอย่างชัดเจนและไม่ซับซ้อนเกินกว่าระดับการเรียนรู้ของกลุ่มตัวอย่าง

5. งานวิจัยเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้ภาษาศาสตร์กับการเรียนการสอนภาษา ที่สองและภาษาต่างประเทศสำหรับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์

เจสสุยานา หวังพิทยา และนุรชัลวา อัลอิตรีลี (2557) ได้ใช้วิธีการเรียน
การสอนภาษาอังกฤษแบบโฟนิกส์เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านบุดี จ.ปัตตานี พบว่าสามารถพัฒนา
ทักษะการอ่านสะกดคำภาษาอังกฤษของนักเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญ ขณะเดียวกัน
ก็พบว่านักเรียนมีความคิดเห็นต่อแบบฝึกในระดับสูง

ดารินทร์ อินทับทิม และคณะ (2562) ได้ใช้กระบวนการสอนแบบโฟนิกส์
เพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนเมียนโรงเรียนตำรวจ
ตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน พบว่าผลคะแนนทดสอบหลังเรียนด้านการออกเสียงของ
นักเรียนเพิ่มขึ้น แต่การพัฒนาด้านการผสมเสียงยังไม่บรรลุผลเท่าที่ควร อีกทั้งวิธีการสอน
แบบโฟนิกส์นี้มีความเหมาะสมกับผู้เรียนที่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษในระดับเริ่มต้นและ
ผู้เรียนที่เป็นพหุภาษา

นอกจากนี้ Sathientharadol (2020) ได้ประยุกต์ใช้ทฤษฎีวงคำศัพท์
เพื่อทดลองให้คุณครูใช้สอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยสอนคำศัพท์ตามหมวดหมู่
ทางความหมายและชนิดของคำ สำหรับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ตตี้ดูเมน จังหวัดพะเยา จำนวน 12 คน พบว่านักเรียน
สามารถตอบความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้มากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ 0.01 และคะแนนความพึงพอใจของนักเรียนต่อวิธีการสอนในระดับมากที่สุด ขณะเดียวกัน อภิญญา ทานตระกูล และคณะ (2564) ได้ใช้รูปแบบบูรณาการภาษาศาสตร์ ด้านวิธีการสอนโฟนิกส์ วงคำศัพท์ แต่งประโยคตามโครงสร้างที่กำหนดให้ และแต่งเรียงความตามทฤษฎีด้านสัทศาสตร์ อรรถศาสตร์ วากยสัมพันธ์และสัมพันธ์สารตามลำดับ โดยให้คุณครู 1 ท่านใช้วิธีการสอนดังกล่าวเพื่อสอนภาษาอังกฤษให้กับนักเรียน กลุ่มชาติพันธุ์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเตตุ้ดู่เม่น จังหวัดพะเยา จำนวน 12 คน พบว่านักเรียนและคุณครูมีความพึงพอใจต่อวิธีการการสอน รูปแบบบูรณาการนี้ในระดับมากและมากที่สุดตามลำดับ

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้ใช้รูปแบบการวิจัยและพัฒนา ที่ตั้งอยู่บนคำถามการวิจัยว่ารูปแบบ บูรณาการภาษาศาสตร์กับการสอนภาษาอังกฤษกับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์จะสามารถ พัฒนาประสิทธิภาพทางการอ่านออกเสียง การรู้จำคำศัพท์ และการแต่งประโยค ตลอดจนสามารถสร้างทัศนคติที่ดีขึ้นต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ ได้หรือไม่ รูปแบบบูรณาการนี้ออกแบบโดยใช้วิธีการสอนตามลำดับโครงสร้างทางภาษา โดยเริ่มต้นจากการเรียนรู้เรื่องเสียงและการออกเสียงในภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง ด้วยการเชื่อมโยงกับตัวอักษร นำไปสู่การผสมเสียงในระดับคำ เมื่อนักเรียนจดจำเสียง และออกเสียงในระดับคำได้ จึงเข้าสู่กระบวนการสอนคำศัพท์โดยใช้ความเชื่อมโยง ทางความหมายและจัดกลุ่มคำศัพท์แบบเป็นหมวดหมู่ เพื่อให้ นักเรียนสามารถจดจำ ความหมายของคำศัพท์ที่เรียนและเรียกคืนความจำได้อย่างเป็นระบบ เมื่อนักเรียน ได้เรียนรู้คำศัพท์จำนวนหนึ่งซึ่งมากพอสำหรับการสร้างประโยคแบบง่าย จึงสอน แต่งประโยคด้วยโครงสร้างประโยคแบบง่าย โดยให้นักเรียนเติมคำศัพท์ลงแทน ที่คำศัพท์ในประโยคตัวอย่างตามตำแหน่งที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์รูปแบบบูรณาการนี้ ใช้ความเชื่อมโยงและความสัมพันธ์ของรูปภาษาและความหมายเป็นแกนหลักในการสอน แต่ละขั้นตอน ได้แก่ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับตัวอักษร คำศัพท์กับความหมาย (รูปภาพ) ประโยคกับความหมายและเน้นกระบวนการและสื่อการสอนที่แสดงให้เห็นนักเรียน พังเสียง เห็นภาพ ตลอดจนได้ทบทวนคำศัพท์บ่อยครั้ง โดยพยายามสื่อความหมาย

ด้วยภาพ อักษรภาษาอังกฤษและเสียงภาษาอังกฤษ โดยให้ภาษาไทยที่ใช้เป็นภาษากลางในการสอนมีส่วนในการช่วยอธิบายข้อมูลหรือคำสั่งเท่านั้น และหลีกเลี่ยงการให้นักเรียนตอบคำถามเป็นภาษาไทย เพื่อให้ภาษาไทยในฐานะภาษาที่สองเป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สามน้อยที่สุดสำหรับนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ กระบวนการวิจัยนี้เริ่มจากการสำรวจปัญหาการออกเสียง การรู้จำคำศัพท์ และการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชาติพันธุ์ จากนั้นจึงพัฒนาเครื่องมือเพื่อเสนอเป็นทางเลือกในการแก้ไขปัญหาด้วยรูปแบบบูรณาการภาษาศาสตร์กับการสอนภาษาอังกฤษ แล้วจึงทดลองใช้เพื่อเผยแพร่ต่อไป โดยกำหนดวิธีการดำเนินงานวิจัยดังนี้

1. ประชากรเป้าหมาย

ได้แก่ นักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์เมียน ม้ง และลีซอ ที่กำลังศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนสังกัดสพ. เขต 1-2 จังหวัดพะเยา จำนวนทั้งสิ้น 40 คน ตามรายงานจำนวนนักเรียนชาติพันธุ์ที่เข้าศึกษาใน 6 โรงเรียนเป้าหมาย จากโรงเรียนในสังกัดสังกัดสพ. เขต 1-2 จังหวัดพะเยา จำนวน 248 โรงเรียน

2. กลุ่มตัวอย่าง

ได้แก่ นักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ ชั้น ป.4 จำนวน 36 คน ในโรงเรียนสังกัดสพ. เขต 1-2 จังหวัดพะเยาอำเภอละ 1 โรงเรียน จำนวน 6 โรงเรียน โดยการคัดเลือกแบบเจาะจงจากโรงเรียนที่เข้าร่วมโครงการวิจัย คัดเลือกจากโรงเรียนที่มีความสัมพันธ์แบบภาคีเครือข่ายกับคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา และกำหนดเกณฑ์คัดเลือกไว้ดังนี้ 1. มีเชื้อชาติเป็นกลุ่มชาติพันธุ์หรือชนเผ่าต่าง ๆ 2. สามารถใช้ภาษาในกลุ่มชาติพันธุ์ของตนเองสื่อสารกับสมาชิกครอบครัวได้อย่างดี 3. คุณครูผู้ปกครองและนักเรียนยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัย โดยได้รับความยินยอมจาก คุณครู ผู้ปกครอง และนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง เป็นลายลักษณ์อักษรจาก หนังสือแสดงความยินยอมเข้าร่วมโครงการวิจัยสำหรับอาสาสมัครอายุมากกว่า 18 ปีขึ้นไปและสำหรับอาสาสมัครเด็กอายุ 7-18 ปี ส่วนเกณฑ์การถอนอาสาสมัครประกอบด้วย 1. ไม่สบายใจหรือไม่สะดวกตอบแบบสอบถาม 2. ทำแบบทดสอบไม่สมบูรณ์ 3. ไม่เข้ารับการทดสอบก่อนเรียนหรือหลังเรียน 4. ขาดเรียนเกินกว่า 80% ของเวลาเรียนทั้งหมดหรือเข้าเรียนน้อยกว่า 27 ครั้ง และจากเกณฑ์ดังกล่าวทำให้จำนวนอาสาสมัครที่เป็นกลุ่มตัวอย่างสำหรับงานวิจัยตลอดโครงการ

มีจำนวน 36 คน เนื่องจากนักเรียนบางคนไม่เข้ารับการทดสอบก่อนเรียนหรือหลังเรียนตามวันและเวลาที่กำหนด

3. วิธีดำเนินงานวิจัย

แบ่งเป็น 3 ระยะ ได้แก่ 1. ก่อนใช้รูปแบบบูรณาการฯ ซึ่งประกอบด้วย การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง การสำรวจปัญหาการอ่านออกเขียนได้ด้วยการพูดคุยกับผู้อำนวยการและคุณครูผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยในแต่ละโรงเรียน การพัฒนา ประเมิน และปรับปรุงเครื่องมือวิจัย และถ่ายถอดกระบวนการใช้รูปแบบบูรณาการฯ แก่คุณครูผู้เข้าร่วมโครงการวิจัยตามกระบวนการสอนตั้งแต่ระดับเสียงจนถึงการแต่งประโยคดังที่กล่าวไว้ข้างต้น 2. ระยะใช้รูปแบบบูรณาการฯ ประกอบด้วย การทดสอบก่อนเรียน การสอนด้วยรูปแบบบูรณาการฯ และการสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอน 3. ระยะหลังใช้รูปแบบบูรณาการฯ ประกอบด้วย การทดสอบหลังเรียน แบบสอบถามความพึงพอใจสำหรับนักเรียนและการสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการ

4. เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

จำแนกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ 1) แผนการสอน (lesson plan) ซึ่งได้แก่ ลิงค์คลิปวิดีโอสำหรับสอนโฟนิกส์ 2) สื่อการเรียนการสอน (teaching materials) ประกอบด้วย บัตรคำศัพท์พร้อมภาพประกอบจำนวน 133 คำ โดยคัดเลือกจากคำศัพท์ที่ปรากฏอยู่ใน 3 ฐานข้อมูล คือ แบบเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ฐานข้อมูลคำศัพท์ระดับประถมศึกษาปีที่ 4 จากสพฐ. และฐานข้อมูลคำศัพท์ในข้อสอบ O-Net หากพบคำศัพท์ใดที่ปรากฏอยู่น้อยกว่า 2 ใน 3 ของฐานข้อมูล จะถูกคัดออก เนื่องจากคณะวิจัยไม่ต้องการเพิ่มภาระให้นักเรียนและคุณครู จึงใช้คำศัพท์ที่อยู่ในแบบเรียนของนักเรียนเป็นหลัก และเป็นคำศัพท์ที่นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 4 จำเป็นต้องรู้ในขณะเดียวกันก็เป็นคำศัพท์ที่นักเรียนอาจพบในข้อสอบ O-Net อีกด้วย 3) กิจกรรมเสริมการสอน (teaching activities) ประกอบด้วย แบบฝึกหัดเพื่อทบทวนบทเรียน โดยจำแนกเป็น 3 ส่วน ประกอบด้วย แบบฝึกหัดเรื่องโฟนิกส์ ให้นักเรียนจับคู่เสียงและตัวอักษรในคำศัพท์ที่กำหนดให้ให้ถูกต้อง แบบฝึกหัดเรื่องคำศัพท์ ให้นักเรียนลากเส้นจับคู่คำศัพท์กับภาพให้ถูกต้อง ตลอดจนให้นักเรียนเขียนแผนผังวงคำศัพท์ในลักษณะ mind map ตามที่นักเรียนเข้าใจ แบบฝึกหัดเรื่องการแต่งประโยค ให้นักเรียนนำคำศัพท์

ที่กำหนดให้แต่งประโยคตามโครงสร้างประโยคที่กำหนดให้ถูกต้อง 4) เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล (data collection tools) ประกอบด้วย 4.1) แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน โดยคัดเลือกคำศัพท์จำนวน 44 คำ จาก 133 คำ โดยคัดเลือกคำศัพท์ไม่เกิน 2 พยางค์ที่มีเสียงพยัญชนะต้นตรงกับเสียงพยัญชนะต้นในภาษาอังกฤษจำนวน 22 คำและคำศัพท์ที่มีเสียงพยัญชนะท้ายตรงกับเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาอังกฤษจำนวน 22 คำ และจำแนกแบบทดสอบเป็น 3 ส่วน ได้แก่ แบบทดสอบการอ่านออกเสียงคำศัพท์ เช่น เสียง m ในคำ mop แบบทดสอบจับคู่คำศัพท์กับภาพ เช่น กำหนดคำว่า mop ให้นักเรียนเขียนเลขที่ที่กำกับภาพไม้ถูพื้นไว้หน้าคำศัพท์ และแบบทดสอบการใช้คำศัพท์ที่กำหนดสร้างประโยคเพื่อการสื่อสาร เช่น ให้นักเรียนแต่งประโยคโดยเว้นที่ว่างด้านหลังคำศัพท์ที่กำหนดให้ 4.2) แบบสังเกตการณ์เรียนการสอน ซึ่งประกอบด้วย ช่องบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมนักเรียนของนักเรียน พฤติกรรมและวิธีการการสอนของคุณครู และปฏิสัมพันธ์ระหว่างคุณครูและนักเรียน 4.3) แบบสอบถาม เกี่ยวกับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อวิธีการการสอนแบบบูรณาการนี้และคำถามปลายเปิดให้นักเรียนแสดงความรู้สึกของตนเองที่มีต่อวิธีการการสอนแบบบูรณาการ โดยใช้แบบมาตราส่วนประมาณค่าของลิเคิร์ท (Likert's Rating Scale) ซึ่งแบ่งระดับคะแนนเป็น 5 ระดับ คือ 5 หมายถึงมากที่สุด 4 หมายถึงมาก 3 หมายถึงปานกลาง 2 หมายถึงน้อย และ 1 หมายถึง น้อยที่สุด แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน ประกอบด้วย ตอนที่ 1 คือข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ ชื่อ นามสกุล ชื่อโรงเรียน ตอนที่ 2 คือข้อความเกี่ยวกับทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อการใช้รูปแบบบูรณาการ รวม 7 ข้อ ตอนที่ 3 คือข้อคิดเห็นเพิ่มเติม ทั้งนี้แบบทดสอบ แบบฝึกหัด แบบสอบถาม และแบบสังเกตการณ์เรียนการสอนนั้นผ่านการประเมิน ค่าความตรง (Index of Item Objective Congruence: IOC) จากผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาภาษาศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และการสอน จำนวน 3 ท่าน โดยข้อความใดที่ได้รับการประเมิน ค่าความตรง ≥ 0.5 จะถูกนำไปใช้ตามสูตรการคำนวณของ Rowinelli and Hambleton 1977 (อ้างถึงใน ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2539, น. 249) หากประเด็น เนื้อหา และข้อความใดที่ได้รับการประเมินค่า ค่าความตรงน้อยกว่า 0.5 จะนำไปปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญต่อไป 4.4) แบบสัมภาษณ์ ประกอบด้วยคำถามจำนวน 9 คำถาม เช่น ก่อนหน้านี้หนูชอบเรียนภาษาอังกฤษหรือเปล่า เพราะอะไร อยากรู้อะไร/ครับ แล้วปกติในห้องเรียน ครูสอนภาษาอังกฤษแบบไหน หนูจำได้หรือ

เล่าให้ฟังได้มียะคะ/ครับ และหนูคิดว่า หนูอยากให้คุณครูสอนแบบนี้ต่อไปมียะคะ เพราะอะไรคะ/ครับ ส่วนคำถามนอกเหนือจากนี้เป็นคำถามในแนวทางเดียวกับที่ปรากฏ อยู่ในแบบสอบถาม ทั้งนี้แบบทดสอบก่อนและหลังเรียนซึ่งมีเนื้อหาเหมือนกัน มีผลการประเมินความตรงตามเนื้อหาตามความเห็นพ้องของผู้เชี่ยวชาญเท่ากับ 0.97 รวมถึงแบบฝึกหัดมีผลการประเมินเท่ากับ 0.96 เนื่องจากรูปภาพจำนวนหนึ่งเข้าใจได้ยาก และคณะวิจัยได้ดำเนินการแก้ไขภาพเรียบร้อยแล้ว ส่วนแบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ และแบบสังเกตการเรียนการสอนมีผลการประเมินเท่ากับ 1

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

หลังจากคณะวิจัยได้ดำเนินการอบรมการใช้รูปแบบบูรณาการแก่คุณครูเรียบร้อยแล้ว คณะวิจัยได้เริ่มดำเนินการทดสอบความสามารถด้านการออกเสียง การรู้ความหมายของคำศัพท์ และการแต่งประโยคของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ด้วยแบบทดสอบก่อนเรียน ในช่วงเวลาที่คุณครูจะเริ่มใช้รูปแบบบูรณาการ จากนั้นเก็บข้อมูลจากการสังเกตการณ์การเรียนการสอนโรงเรียนละ 1 ครั้งหลังจากคุณครูเริ่มใช้รูปแบบบูรณาการประมาณ 1-2 เดือน สุดท้ายจึงเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบทดสอบหลังเรียน และแบบสอบถาม รวมทั้งสัมภาษณ์นักเรียนอย่างไม่เป็นทางการถึงความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการสอนด้วยรูปแบบบูรณาการก่อนช่วงเวลาสอบปลายภาคของโรงเรียน ทั้งนี้นักเรียนจะได้รับการสอนด้วยรูปแบบบูรณาการในคาบเรียนกิจกรรมซึ่งเป็นช่วงลดเวลาเรียนเพิ่มเวลารู้สัปดาห์ละ 4 ครั้ง ครั้งละไม่เกิน 40 นาที รวมเวลาทั้งสิ้น 34 ครั้ง ภายในระยะเวลา 3 เดือน

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

คณะวิจัยจะดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนต่อไปนี้ 1) ข้อมูลที่ได้จากแบบทดสอบก่อน-หลังเรียน วิเคราะห์ด้วยสถิติ t - test for dependent Samples 2) ข้อมูลจากแบบสอบถามความพึงพอใจวิเคราะห์ด้วยค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และใช้เกณฑ์การแปลความหมายดังนี้ ค่าเฉลี่ย 4.50-5.00 หมายถึง มากที่สุด ค่าเฉลี่ย 3.50-4.49 หมายถึง มาก ค่าเฉลี่ย 2.50-3.49 หมายถึง ปานกลาง ค่าเฉลี่ย 1.50-2.49 หมายถึง น้อย ค่าเฉลี่ย 1.00-1.49 หมายถึง น้อยที่สุด 3) แบบสังเกตการเรียน และคำถามปลายเปิดในแบบสอบถาม รวมถึงคำให้สัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการจะแสดงผลโดยการบรรยาย

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยจากการใช้รูปแบบบูรณาการภาษาศาสตร์เพื่อพัฒนาศักยภาพการออกเสียง คำศัพท์ และการแต่งประโยคภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ในจังหวัดพะเยา จำแนกเป็น 2 ประเด็นตามคำถามในการวิจัย ได้แก่ 1) ผลคะแนนของนักเรียนจากแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน และ 2) ผลคะแนนความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้รูปแบบบูรณาการ

1. ผลคะแนนของนักเรียนจากแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน

ผลการใช้รูปแบบบูรณาการภาษาศาสตร์เพื่อพัฒนาศักยภาพการออกเสียง คำศัพท์ และการแต่งประโยคภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มชาติพันธุ์ในจังหวัดพะเยา แสดงได้จากผลคะแนนก่อนและหลังการใช้รูปแบบบูรณาการดังนี้

ตารางที่ 1 ผลคะแนนจากแบบทดสอบก่อน-หลังเรียน

แบบทดสอบ	N	\bar{X}	S.D.	\bar{D}	t	P
การออกเสียง-ก่อนเรียน	36	5.81	5.49	18.67	-10.27*	0.00
การออกเสียง-หลังเรียน	36	24.47	12.59			
คำศัพท์-ก่อนเรียน	36	9.69	6.51	15.70	-6.53*	0.00
คำศัพท์-หลังเรียน	36	25.39	13.53			
การแต่งประโยค-ก่อนเรียน	36	1.56	3.99	14.02	-6.68*	0.00
การแต่งประโยค-หลังเรียน	36	15.58	12.70			

*p < 0.01

จากตารางที่ 1 คะแนนก่อนเรียนด้านการออกเสียง นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ย 5.81 จากคะแนนเต็ม 44 แต่คะแนนการออกเสียงหลังเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้นเป็น 24.47 ผลคะแนนด้านการรู้ความหมายของคำศัพท์ก่อนเรียน นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ย 9.69 จากคะแนนเต็ม 44 แต่ผลคะแนนหลังเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้นเป็น 25.39 ส่วนผลคะแนนด้านการแต่งประโยคก่อนเรียนของนักเรียนเท่ากับ 1.56 แต่หลังเรียนผลคะแนนเพิ่มขึ้นเป็น 15.58 และผลคะแนนหลังเรียนทุกด้านนั้นเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ 0.01 ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่า รูปแบบบูรณาการภาษาศาสตร์กับการสอนภาษาอังกฤษสามารถพัฒนาศักยภาพการอ่านออกเสียง การรู้คำศัพท์ และการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ อย่างไรก็ตามพบว่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจากผลการทดสอบหลังเรียนสูงซึ่งหมายถึงระดับคะแนนของนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันมาก

2. ผลคะแนนความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้รูปแบบบูรณาการนักเรียนได้ให้คะแนนความพึงพอใจต่อการใช้รูปแบบบูรณาการในการสอนภาษาอังกฤษของคุณครูดังนี้

ตารางที่ 2 ผลการประเมินจากแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้รูปแบบบูรณาการ

คำถาม	\bar{X}	S.D.	ความหมาย
1. ข้าพเจ้ารู้สึกชอบการสอนภาษาอังกฤษในรูปแบบนี้	4.03	.971	มาก
2. ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกกับการสอนในรูปแบบ/ลักษณะนี้	4.39	.766	มาก
3. ข้าพเจ้าเกิดทัศนคติที่ดีต่อ(การใช้)รูปแบบบูรณาการ	4.33	.894	มาก
4. ข้าพเจ้าชอบการสอนออกเสียงภาษาอังกฤษของครูมากขึ้น	4.19	.749	มาก
5. ข้าพเจ้าชอบการสอนความหมายของคำศัพท์ในรูปแบบนี้	4.58	.841	มากที่สุด
6. ข้าพเจ้าชอบการสอนแต่งประโยครูปแบบนี้	3.92	.937	มาก
7. ข้าพเจ้าอยากเรียนภาษาอังกฤษในรูปแบบนี้มากกว่าแบบเดิม	4.17	.971	มาก
รวม	4.23	.875	มาก

จากตารางที่ 2 สามารถสรุปได้ว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการใช้รูปแบบบูรณาการนี้มาก เนื่องจากส่งผลให้นักเรียนเกิดความรู้สึกสนุก เกิดทัศนคติที่ดี และเกิดความรู้สึกชอบการสอนความหมายของคำศัพท์ในระดับมากที่สุด นอกจากนี้

นักเรียนเกิดความรู้สึกชอบเรียนภาษาอังกฤษ ชอบการสอนออกเสียง ชอบการสอน
แต่งประโยค และมีความต้องการที่จะให้ผู้สอนใช้รูปแบบบูรณาการในการเรียนการสอน
มากกว่ารูปแบบการเรียนการสอนแบบเดิมในระดับมาก

คณะวิจัยยังได้รวบรวมผลการแสดงความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อ
การใช้รูปแบบบูรณาการในการเรียนการสอนจากแบบสอบถามปลายเปิด พบว่า ความคิดเห็น
มากกว่าร้อยละ 93 ของนักเรียนแสดงให้เห็นถึงทัศนคติที่ดีต่อรูปแบบบูรณาการนี้
โดยปรากฏคำที่พบบ่อย ได้แก่ สนุก ดีใจ ดี ชอบ มากขึ้น ที่แสดงความหมายเชิงบวกทั้งสิ้น
นอกจากนี้ การเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการ พบว่า
นักเรียน 5/6 โรงเรียนต้องการให้คุณครูใช้รูปแบบบูรณาการต่อไป ทั้งกับตนเองและ
กับนักเรียนในระดับชั้นต่ำกว่า อีกทั้งนักเรียนยังนำวิธีการสอนรูปแบบนี้ไปสอนน้องที่บ้าน
และเพื่อน ๆ ที่ไม่ได้เข้าร่วมโครงการวิจัยอีกด้วย

ส่วนผลจากแบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอน พบว่า ปฏิสัมพันธ์
ระหว่างคุณครูและนักเรียนในขณะที่เรียนเป็นไปด้วยดี คุณครูสร้างกิจกรรมประกอบการสอน
ด้วยสื่อการสอนจากโครงการวิจัยและสื่อที่ผลิตเพิ่มเติมขึ้นเองได้อย่างหลากหลาย อาทิ
การแต่งเพลงและท่าทางเพื่อสอนออกเสียงและคำศัพท์ เกมตอบคำถามจากบัตรคำศัพท์
และเกมเติมรูปภาพสัตว์ลงในภาพฟาร์มที่กำหนดให้ นักเรียนทุกคนมีความมั่นใจ และ
กระตือรือร้นในการตอบคำถามและร่วมทำกิจกรรม นอกจากนี้ยังพบว่า คุณครูท่านหนึ่ง
ใช้รูปแบบบูรณาการไม่ครบกระบวนการ กล่าวคือ ข้ามส่วนรายละเอียดของรูปแบบ
บูรณาการ อาทิ สอนออกเสียงตามตัวอักษรแบบโฟนิกส์ สอนการใช้ไวยาชนะในการผลิต
เสียงพยัญชนะที่ไม่มีในภาษาไทยและภาษาแม่ของนักเรียน เช่น เสียง 0 และ ๖
ด้วยสรีรศาสตร์แต่ขาดการประสมเสียงแบบโฟนิกส์ สอนให้จำคำศัพท์แต่ขาด
การเชื่อมโยงความหมายหรือจัดหมวดหมู่คำศัพท์ รวมทั้งสอนการแต่งประโยคไม่ทัน
เวลาที่นักเรียนต้องเข้ารับการทดสอบตามกำหนด เนื่องจากภาระงานอื่นที่ต้องรับผิดชอบ
ประกอบกับผลคะแนนแบบทดสอบหลังของนักเรียนจากโรงเรียนดังกล่าวที่พบว่า ถึงแม้
จะมีพัฒนาการที่ดีขึ้นแต่ก็ต่ำกว่ากึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มและต่ำกว่านักเรียนจากโรงเรียน
อื่นอย่างชัดเจนในทุกด้าน

สรุปและอภิปรายผล

ผลการศึกษาพบว่า ผลคะแนนด้านการออกเสียง ความรู้จำคำศัพท์ และการแต่งประโยคของนักเรียนภายหลังรูปแบบบูรณาการ มีผลสัมฤทธิ์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 นอกจากนี้ผลการประเมินความพึงพอใจของนักเรียนต่อรูปแบบบูรณาการ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.23 หรือเท่ากับความพึงพอใจระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับ Sathientharadol (2020) ที่พบว่าผลการเรียนรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นป.4 โรงเรียนตชด.เบ็ดเตตุ้เมนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ภายหลังการใช้รูปแบบบูรณาการในรูปแบบเดียวกันนี้

นอกจากนี้รูปแบบบูรณาการเอื้ออำนวยให้คุณครูสามารถใช้เทคนิคการสอน และสร้างสื่อการสอนที่หลากหลายมากขึ้นและส่งผลให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน มีความสุขและทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ อภิญา ห่านตระกูล และคณะ (2564) ที่พบว่านักเรียนชั้น ป.4 โรงเรียนตชด.เบ็ดเตตุ้เมน มีทัศนคติที่ดีต่อรูปแบบบูรณาการเช่นเดียวกัน

อย่างไรก็ตามแม้คะแนนหลังเรียนของนักเรียนจะเพิ่มขึ้นมากกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างชัดเจน แต่ระดับคะแนนเฉลี่ยด้านการออกเสียงและคำศัพท์ยังจัดว่าอยู่ในเกณฑ์พอใช้เพราะคะแนนเกินกว่ากึ่งหนึ่งของผลคะแนนรวมประมาณ 2-3 คะแนน ส่วนผลคะแนนด้านการแต่งประโยคนั้นยังต่ำกว่าเกณฑ์ นอกจากนี้ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนหลังเรียนแสดงค่าความแปรปรวนสูง ซึ่งหมายความว่าผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนแต่ละคนแตกต่างกันมาก ทั้งนี้ปัจจัยของความแปรปรวนนี้อาจเกี่ยวข้องกับ 1) จำนวนนักเรียนของแต่ละโรงเรียนมาก-น้อยต่างกัน โดยผลคะแนนของนักเรียนที่มีนักเรียนจำนวนน้อยไม่แสดงความแตกต่างกันมากนัก ขณะที่โรงเรียนที่มีนักเรียนจำนวนมากว่า ผลคะแนนก็แสดงความแตกต่างกันมากกว่า 2) สมาธิและความตั้งใจในการทำแบบทดสอบของนักเรียนแต่ละคนไม่เท่ากัน เนื่องจากช่วงเวลาและระยะเวลาที่ใช้เก็บข้อมูลต่างกัน ประกอบกับจำนวนผู้เก็บข้อมูลมีจำกัด จึงเป็นอุปสรรคในด้านการใช้ระยะเวลาเก็บข้อมูลมากสำหรับโรงเรียนที่มีนักเรียนมากกว่า 3) ความสามารถเฉพาะบุคคลในการเรียนรู้ภาษา 4) ความสมบูรณ์ในการใช้รูปแบบบูรณาการในการสอน เนื้อหาให้ครบทุกด้านภายในระยะที่กำหนด

ทั้งนี้รูปแบบบูรณาการนี้อาจจะเหมาะสมกับโรงเรียนขนาดเล็กเพราะคุณครูจะสามารถเข้าถึงนักเรียนได้ทั่วถึงมากกว่าโรงเรียนขนาดใหญ่ อีกทั้งยังเหมาะสมกับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาที่ประสบปัญหาอ่านภาษาอังกฤษไม่ออกและเขียนภาษาอังกฤษไม่ได้ หรือผู้เรียนที่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษในระดับเริ่มต้นซึ่งสอดคล้องกับดารินทร์ อินทับทิม และคณะ (2562) ที่กล่าวว่าการสอนด้วยวิธีโฟนิกส์เหมาะสำหรับผู้เรียนที่มีพื้นฐานภาษาอังกฤษในระดับเริ่มต้น เนื่องจากรูปแบบบูรณาการนี้เริ่มสอนตั้งแต่การออกเสียง คำศัพท์ จนถึงการแต่งประโยคง่าย ๆ อีกทั้งมีการนำวิธีการสอนแบบ Jolly Phonics มาใช้ประกอบการสอนออกเสียงซึ่งเหมาะสำหรับเด็ก ๆ มากกว่า อย่างไรก็ตามหากจะนำรูปแบบบูรณาการนี้ไปปรับใช้กับนักเรียนที่อยู่ในช่วงชั้นที่สูงกว่าผู้ใช้งานก็สามารถปรับเปลี่ยนเนื้อหาและวิธีการสอนให้เหมาะสมสำหรับผู้เรียนของตนได้อีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

1. ไม่ควรกำหนดช่วงเวลาเก็บข้อมูลแบบทดสอบก่อน-หลังเรียนให้ตรงกับช่วงเวลาเลิกเรียนเวลาพัก หรือเวลาที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างต้องทำกิจกรรม เพราะอาจส่งผลต่อความคลาดเคลื่อนของการประเมินผลได้ เนื่องจากนักเรียนอาจขาดสมาธิและไม่ตั้งใจทำแบบทดสอบอย่างเต็มที่ ซึ่งเป็นผลมาจากการที่ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในระหว่างทำแบบทดสอบหลังเรียนได้ว่า นักเรียนแสดงอาการหันไปมองทางประตูห้องเรียนและมองนักเรียนคนอื่นที่กำลังเดินผ่านเพื่อกลับบ้านหรือทำกิจกรรมเป็นระยะเวลาประมาณ 2-5 นาที/ 1 ครั้ง หรือไม่พยายามตอบคำถาม หรือรีบร้อนตอบว่าไม่รู้ หรือไม่เขียนคำตอบในช่วงท้าย ๆ ของแบบทดสอบ

2. ควรเตรียมการป้องกันกรณีที่ใช้รูปแบบบูรณาการที่สมบูรณ์ได้ไม่ทันตามกำหนดเวลาเพราะอาจส่งผลต่อความคลาดเคลื่อนของการประเมินผลได้

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากสำนักงานการวิจัยแห่งชาติ ประจำปีงบประมาณ 2563 คณะผู้วิจัยขอขอบพระคุณคณะกรรมการสำนักงานการวิจัยแห่งชาติ

ที่เล็งเห็นคุณค่าและประโยชน์ของงานวิจัย ตลอดจนให้โอกาสผู้วิจัยได้ดำเนินงานวิจัยจนสำเร็จลุล่วงเป็นอย่างดี ขอขอบพระคุณคณะกรรมการ คณาจารย์ มหาวิทยาลัยพะเยา และมหาวิทยาลัยพะเยา ที่สนับสนุนและส่งเสริมการทำงานของนักวิจัยโดยอำนวยความสะดวกด้านสถานที่และอุปกรณ์ในการดำเนินการประชุมเพื่อวางแผนงาน ตลอดจนกำลังใจในการดำเนินงานจากผู้บริหารและเพื่อนร่วมงานทุกท่าน ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการ คุณครู ผู้ปกครอง และนักเรียนทุกท่านที่ให้โอกาสคณะผู้วิจัยได้ดำเนินงานวิจัยนี้ โดยให้ความร่วมมือและความยินยอมในรูปแบบบูรณาการภาษาศาสตร์เพื่อพัฒนาศักยภาพด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนในครั้งนี้อย่างเต็มที่ เต็มกำลัง ตั้งแต่ต้นจนถึงสุดโครงการงานวิจัยนี้

เอกสารอ้างอิง

- เจสุธานา หวังพิทยา และนุรชัลวา อัลอิตรีลี. (2557). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ Phonics Read Fast สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านบุตี สำนักเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปัตตานี เขต 1. *al-Hikmah Journal of Fatoni University*, 4(8), 9-21.
- ดารินทร์ อินทับทิม, อภิญญา ทานตระกูล, ศุภวารณ ปิงใจ, เพ็ญญา คล้ายสิงห์โต, พูนพงษ์ งามเกษม และเฉลิมพันธ์ แก้วกันทะ. (2562). การพัฒนาการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนเมียนโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดนเบ็ดเต็๊ดเม่นด้วยกระบวนการสอนแบบโฟนิกส์. *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี*, 8(1), 67-84.
- นันทนา วงษ์ไทย. (2651). *อรรถศาสตร์ปริชานเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: บริษัท เวิร์ค ออล พรินท์ จำกัด.
- บุญเลิศวงศ์พรหม. (8 เมษายน 2559). *ภาษาอังกฤษเด็กไทยไม่ก้าวหน้าปัญหาอยู่ที่ใคร?*. สืบค้นจาก <https://www.bangkokbiznews.com/blog/detail/637424>.
- ประสพสุข ฤทธิเดช. (30 พฤษภาคม 2560). *ทางออกการศึกษาไทย ในมุมมอง ดร.ประสพสุข ฤทธิเดช*. สืบค้นจาก <https://suemuanchonnews.com/blog/ทางออกการศึกษาไทย-ในมุมมอง/>

- มานิตย์ แก้วกันทะ, อินทร์ จันท์เจริญ, จำนง แจ่มจันทร์พงษ์ และพรภวิชัย มนตร์วีชรินทร์.
(2558). การบริหารสถานศึกษาบนพื้นที่สูงที่มีนักเรียนหลายชนเผ่าเรียนรวม
กันสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดเชียงราย. *วารสาร
ศึกษาศาสตร์ ฉบับวิจัยบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น*, 9(2), 106-114.
- พัชรี พลาวงษ์. (2555). *อรรถศาสตร์เบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2553). *พจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)
ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พิมพ์ครั้งที่ 2*. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด
อรุณการพิมพ์.
- รุจาพร สุทรปาน, อุษา คงทอง และอรรวรรณ ภัสสรสิริ. (2557). การพัฒนารูปแบบ
หลักสูตรฝึกอบรมครูในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ตามหลักโฟนิคส์. *Journal
of Education Khon Kaen University*, 37(2), 94-102.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2539). เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. กรุงเทพฯ :
ชมรมเด็ก.
- ลัดดาวลัย มิตรกุล, ประกอบ ใจมั่น และสายสวาท เกตุชาติ. (2562). การพัฒนารูปแบบ
การจัดการเรียนรู้ผู้สอนเทคนิคโฟนิคส์และการสอนภาษาแบบองค์รวม
เพื่อสร้างเสริมทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถม
ศึกษาปีที่ 1. *วารสารนาคบุตรปริทรรศน์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช*,
11(1), 22-30.
- อภิญา ทานตระกุล, พิชญ์ลีณี เสถียรธาดล, นริศา ไพเจริญ, เพ็ญญา คล้ายสิงห์โต,
เฉลิมพันธ์ แก้วกันทะ, และดารินทร์ อินทับทิม. (2564). จากรูปแบบบูรณาการ
ภาษาศาสตร์สู่การเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ.
วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยพะเยา, 9(1), 87-109.
- อาจารย์ ศิริรัตน์ศักดิ์. (2552). *กรณีศึกษาการพัฒนาความสามารถในการอ่านของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้ชุดการสอนจอลลี โฟนิคส์ (วิทยานิพนธ์
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์)*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,
กรุงเทพฯ.

- Bald, J. (2007). *Using Phonics to Teach Reading & Spelling*. New York: SAGE Publications.
- Lloyd, S. (2004). *The Phonics Handbook*. Essex: Jolly Learning Ltd.
- Nida, E. (1975). *Componential Analysis of Meaning: An Introduction to Semantic Structure*. Berlin: De Gruyter Mouton Publisher.
- Saeed, J. (2003). *Semantics*. UK: Blackwell Publishing.
- Sathientharadol, P. (2020). The Use of Semantic Field Approach to Enhance English Vocabulary Development of Prathomsuksa 4 Students at Betty Dumen Border Patrol Police School, Phayao Province, Thailand. *Interdisciplinary Research Review*, 15(6), 22–30.